

Marica pa je ležala na postelji in pletla venec. Prav počasi ga je delala. Roke so se ji utrudile in morala je počivati. Vendar ga je spletla in položila Lojzku na glavo.

Kako je bil srečen!

* * *

Po noči pa so vzbudili mati Lojzka. Vstal je in poljubil jokaje še enkrat umirajočo sestrico. Jokal je, bridko je jokal.

In ko je ležala mrtva na odru, ko ji je krasil venec iz umetnih rož blede čelo, stopil je Lojzek na klop in položil venec iz marjetic na vzglavje.

Da, venec iz svežih cvetic, ki so res cvetele kakor Marica, pristojal je njegovii sestrici bolj. . .

Marico so položili v krsto. Z vencem so jo položili. A marjetice so pustili tam na odru, na vzglavju, kamor jih je bil položil Lojzek. In ko je ta to videl, rekel je jokaje materi: „Mati, marjetice k Marici v krsto, marjetice z Marico v grob! Včeraj sem ji jih natrgal. Tako jih je bila vesela!

Mati, marjetice v grob!“

In položili so venec na roke umrli in zabili krsto.

A Lojzek je vedno govoril: „Marica me ima jako rada; saj sem ji dal marjetice v grob.“

Selko.

Na stare dni.

Zdravi čas se je kostem
Starim izneveril
In pod ramo bergljico
Dedek je pomeril,

Morda s prazno torbico
Vzdihla po dobroti,
Morda si je bergljico
Zlomil kje na poti?

In na ramo torbico
Iz kožuhovine.
Šel je v svet za „sedem dni“;
Danes osmi mine . . .

Saj ko stara jablana
Vsa brezplodna hira,
Več količek je noben,
Več je ne podpira . . .

Silvin Sardenko.

